

Medina (Nicaragua),
Nagaoka (Japan),
Baron v. Neurath (Tyskland),
Sir John Simon (Det britiske Rige).

Efter Præsidentens Forslag vedtog man endvidere at udnævne *Motta*, Schweiz, og *Hymans*, Belgien, til Æresmedlemmer af Præsidiets

III. Generaldebatten om Folkeforbundets Virksomhed.

Generaldebatten, som i og for sig indlededes ved de Valera's Aabningstale den 26. September, fortsattes de 3 følgende Dage. Den drejede sig væsentligt om Nedrustningskonferencen, den kinesisk-japanske Konflikt og den økonomiske Verdenskrise. Da disse tre Spørgsmaal er Genstand for Behandling af særlige Organer og saaledes ikke var opført paa Dagsordenen for den 13. Forsamling, indskrænkede Talerne sig til Betragtninger af mere almindelig Karakter, idet man ansaa det for hensigtsmæssigt ikke at fremkalde Meningsudvekslinger over Spørgsmaal, som dog skulde finde deres Afgørelse for et andet Forum.

Debatten aabnedes af den australske Delegerede *W. M. Hughes*. Han understregede, at de Spørgsmaal, man i Øjeblikket stod overfor, var Problemer, som ikke kunde løses af Staterne hver for sig, og at det paahvilede Forbundet at arbejde for en Løsning, selvom det maatte indrømmes, at Vanskelighederne var uhyre, ikke mindst fordi Medlemsstaterne ængsteligt vogtede over deres Suverænitetsrettigheder.

Naar Nedrustningskonferencen hidtil var mislykket, maatte dette tilskrives, at den Stabilitet, som betinger Staternes Sikkerhed, under de nuværende Forhold var uopnaaelig. Krisens Aarsager var hovedsagelig af økonomisk Art og havde deres Rod i den almindelige økonomiske Tilstand i Verden, som for Tiden var meget ustabil.

Et karakteristisk Træk var den gensidige Afhængighed mellem Nationerne; Staternes finansielle og økonomiske System hviler ikke mere paa nationalt Grundlag, og Reguleringen af de Kræfter, som bestemmer Folkenes Livsvilkaar, er som Følge heraf gledet de enkelte Regeringer af Hænde uden

at være gaaet over til nogen anden Myndighed. I denne Omstændighed maatte Aarsagen søges til det raadende økonomiske Anarki, som truede med at ødelægge Verden. Folkeforbundet havde hidtil belyst det økonomiske Problems forskellige Sider; men det var ikke nok at stille Diagnoser, man maatte finde de rette Lægemidler og anvende dem.

Quo Tai-Chi (Kina) gav indledningsvis Udtryk for sit Lands Taknemlighed overfor Aristide Briand, som havde ledet Raadets Forhandlinger vedrørende den kinesisk-japanske Konflikt, — Folkeforbundet havde aldrig haft større Betydning for Kina end netop nu, men omvendt kunde det maaske siges, at aldrig havde et Medlem rejst Spørgsmaal af mere vidtrækkende Betydning for Folkeforbundet selv end de Spørgsmaal, som var opstaaet ved den kinesiske Regerings Henvendelse for over et Aar siden.

Man maatte haabe, at Kinas Lidelser vilde være en gavnlige Lære for andre Lande og tjene til at bane Vejen for en videre Udvikling af den internationale Ret. I saa Henseende havde Striden i Østen allerede ført til et Resultat, idet Amerika havde erklæret og den ekstraordinære Forsamling senere enstemmigt vedtaget ikke at anerkende retlige eller faktiske Tilstande, som skabes gennem en Angrebskrig.

Ingen Nation kunde være mere ivrig end Kina efter at naa til en Overenskomst om store og øjeblikkelige Nedsættelser af Rustningerne. Kina vilde nødigt lade sig militarisere, men naar dets Suverænitet eller territoriale Integritet truedes, var det under Hensyn til Landets Sikkerhed nødvendigt at bevare eller endog forøge Forsvaret.